

ΣΤΟ ΕΠΕΚΕΙΝΑ της περιαυτολογίας

Κύρια διευθυντή

Στις 28 του περασμένου μήνα έγραψα (και την επομένη προσέθεσα κάποια συμπληρώματα) κείμενο με τον τίτλο «Επιχείρηση Sea Storm». Ωσπου να δακτυλογραφηθεί, να διορθωθεί και λοιπή διαδικασία, τα πρώτα e-mail απεστάλησαν (στην «Καθημερινή» π.χ.) στις 2· τα υπόλοιπα ως τις 5 Φεβρουαρίου.

Έγραφα να επιδιωχθεί η εμπλοκή των Ηνωμένων Εθνών ή της Ατλαντικής Συμμαχίας στην αντιμετώπιση της ανεξέλεγκτης ροής προσφύγων από την Ασία και Αφρική προς την Ευρώπη· ειδικότερα διά του Αιγαίου. Εχαρακτήρισα την άποψή μου αυτή ως «παράκαιρα σχόλια» και «παράλογη φαντασίωση».

Δεν μπορούσα ποτέ να πιστέψω πως κανένας από τους τόσους και τόσους αξιωματούχους και εμπειρογνώμονες των ενδιαφερόμενων κρατών δεν είχε σκεφτεί να προτείνει κάτι τέτοιο στα σοβαρά. Και να, ξαφνικά, λίγες μόλις ημέρες αργότερα, στις 8 ετούτου του μήνα, Μέρκελ και Νταβούτογλου συμφώνησαν να ζητήσουν τη συνδρομή του ΝΑΤΟ στον έλεγχο της διακινήσεως προσφύγων και μεταναστών στο Αιγαίο.

Τα λέω αυτά, περιαυτολογώ δηλαδή, για να δικαιολογήσω την αποκοτιά των διαλογισμών, που θα παραθέσω εν συνεχεία. Επήραν τα μυαλά μου αέρα! Έχουμε, λοιπόν, και λέμε. Έγραφα στις 7 Δεκεμβρίου 2015 (πριν από την

πρόκληση της περιαυτολογίας): «Έτσι επιβεβαιώνει (ο Αλέξης Τσίπρας) την άποψη, που έχω διατυπώσει και σε άλλη περίπτωση, ότι ξεκίνησε την πρωθυπουργία του με σκοπό να αντικαταστήσει το αστικό δημοκρατικό μας καθεστώς με κάποιου τύπου νοτιοαμερικανική (π.χ. Βενεζουέλας) ψευδο-δημοκρατία.

Όταν εσκόνταψε στην ακαμψία του Σόιμπλε... έκαμε μια άνευ προηγουμένου σε έκταση και σε βάθος αναστροφή (turnover, κωλοτούμπα, την εχαρακτήρισαν οι απρεπείς). Έθεσε την προσωπική του έπαρση και

ιδιοτέλεια πάνω από μαρξισμούς, ιδεολογίες, προεκλογικές υποσχέσεις, προγραμματικές δηλώσεις, πθικές αναστολές, κομματική νομιμοφροσύνη...».

Ήταν μια απόπειρα ερμηνείας των πολιτικών εξελίξεων με όργανο τον διαθέσιμο κοινό νοου.

Τώρα, στη μετα-περιαυτολογική φάση, ο κοινός νους δεν επαρκεί· ίσως μάλιστα και να κατευθύνει προς παραπλάνηση. Εδώ ισχύει η πέραν της παράνοιας λογική. Και εξηγούμαι: Είναι παρανοϊκά πολλά από όσα συμβαίνουν και διαπράττονται στον χώρο

και στον τρόπο λειτουργίας της κυβερνήσεώς μας. Η οικονομία (ένδειξη το χρηματιστήριο) γκρεμοσακίζεται. Η κοινωνία διχάζεται. Και το τελευταίο έκτακτο υπουργικό συμβούλιο ασχολείται με τις άδειες τηλεοράσεως!

Μία χωρίς τέλος σειρά συμβάντων δεν συνάδουν με την κοινή λογική. Δεν συνάδει υπουργός να προτείνει ψήφιση νομοθετικής διατάξεως και ταυτόχρονα να δηλώνει επισήμως ότι δεν θα την εφαρμόσει σε καμία περίπτωση· over his dead body. Να υπογράφεται συμφωνία πωλήσεως μετοχών του ΟΛΠ και ο αρμόδιος υπουργός να το αμφισβητεί.

Να έχει αποφασιστεί, ύστερα από διαγωνισμό, η παραχώρηση του πρώην αεροδρομίου Ελληνικού σε ιδιωτική επιχείρηση και οι αρμόδιοι να κάνουν την πάπια. Να υπογράφεται συμφωνία για την πολυετή παραχώρηση της λειτουργίας των περιφερειακών αεροδρομίων και οι αρμόδιοι για την εκτέλεση της συμφωνίας να σφυρίζουν αμέριμνοι. Να έχει αποφασιστεί η πώληση του 30% των κρατικών μετοχών του Διεθνούς Αερολιμένα Αθηνών και οι αρμόδιοι (με το συμπάθιο για την έκφραση· δεν βρήκα πιο ταιριαστή βλ. «Η Καθημερινή», 12 Φεβ.) να το κλωβαράνε. Να εκδίδεται απόφαση του ΣτΕ για το χρυσωρυχείο στις Σκουριές και ο αρμόδιος υπουργός να προβάλλει νέους λόγους αναβολής.

Να καθυστερούν αποφάσεις και η εκτέλεση συμφωνημένων έργων σχετικών με το προσφυγικό πρόβλημα, υπαρκτικής σπουδαιότητας για τη χώρα. Ετσι που δίνεται ευχέρεια στην ανάπτυξη μαχητικών κινητοποιήσεων. (Μην σκέφτεστε πονηρά...) Δεν συνάδει με την κοινή λογική ο ΣΥΡΙΖΑ, ως κοιμματική οργάνωση, «να μη χάνει ευκαιρία να χαιρετίσει “τους λαϊκούς αγώνες” εναντίον της κυβερνήσεώς του».

Δεν είναι συμβατό με την κοινή λογική να συμβαίνουν όλα αυτά και να παραμένουν αμετακίνητοι στις θέσεις τους οι υπεύθυνοι υπουργοί (Σπίρτζης, Δρίτσας, Σκουρλέτης, Φίλης...) και οι άλλοι εμπλεκόμενοι παράγοντες. Να μην εκτελούνται συμφωνημένες

με τους θεσμούς (ή τρώικα ή κουαρτέτο) σημαντικές αποφάσεις (π.χ. ιδιωτικοποιήσεις) που είναι λογικό να συναγάγει κανείς ότι, αν εκτελούνταν, θα ξαλάφρωναν τα δύσκολα. Αποφάσεις, εν πάση περιπτώσει, που δεν παρουσιάζουν εξωγενείς δυσκολίες για την εκτέλεσή τους.

Μία τελευταία παρατήρηση: Κυβέρνηση που να εφαρμόζει, εν επιγνώσει, πρόγραμμα, με το οποίο η ίδια είναι «κάθετα» αντίθετη, δεν έχει υπάρξει στην παγκόσμια πολιτική ιστορία. ούτε υπάρχει σήμερα άλλη. Πρόκειται για κατάφωρη αντίφαση. Που σημαίνει πως κάτι άλλο πρέπει να έχουν στο μυαλό τους. Η σκέψη ενισχύεται από τις κυβερνητικές επιδιώξεις και πείσμονες ενέργειες στην εκπαίδευση (στόχος το πρότυπο του «νομοταγούς» Σοβιετικού πολίτη;) και στην επικοινωνία (ανοίγει η κοιμματικο-κρατική ΕΡΤ και κλείνουν τα ανεξάρτητα ιδιωτικά κανάλια).

Συμπέρασμα: Ο πρωθυπουργός, με τη στάση του, δεν υπηρετεί προσωπικές του φιλοδοξίες· δεν δρα με προσωπική ιδιοτέλεια, όπως πίστευα και υποστήριζα. Ούτε είναι από ανικανότητα. Κυριαρχεί η πέραν της παράνοιας λογική. Λες να πρόκειται για στρατηγικό σχεδιασμό; Ένα σχέδιο: Συντήρηση και παράταση της συγκρούσεως με τους ευρωπαϊκούς θεσμούς και το ΔΝΤ· κατά τρόπον που να προκαλείται η εντύπωση πως για όλα φταίνε οι άλλοι· οι ξένοι (όπως το κατάφεραν με το κλείσιμο των τραπεζών και τα capital controls).

Να προκληθεί μία μη πλήρως ελεγχόμενη έκρυθμη κατάσταση. Με κατάληξη... (το ότι σήμερα οι Βενεζουελανοί πεινάνε παραβλέπεται). Μήπως η σχεδόν προκλητική στάση της κυβερνήσεως έναντι των αγροτών οδηγεί προσχεδιασμένα προς τα εκεί; Προς κάποιας μορφής ανωμαλία; Μήπως πίσω απ' όλα αυτά κινείται μεταμφιεσμένη η εφαρμογή του αρχικού σχεδίου (με τη συνεργασία Λαφαζάνη, Κωνσταντοπούλου κ.ά.) του ΣΥΡΙΖΑ (και του Τσίπρα); Το όραμα της «λαϊκής δημοκρατίας»!